
Uchwała Nr 2

Palestra 29/6(330), 94-95

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

adwokackiego, przekazując dobrą tradycję swej pracy społecznej młodemu pokoleniu adwokatów.

I

Naczelna Rada Adwokacka zaleca zespołom adwokackim utrzymywanie stałej więzi z adwokatami emerytami, byłymi członkami tych zespołów. Zaleca się też korzystanie przez zespoły adwokackie z wiedzy prawniczej i doświadczenia zawodowego adwokatów emerytów przez:

- 1) powoływanie adwokatów emerytów do prowadzenia w zespołach doskonalenia zawodowego adwokatów,
- 2) zawieranie umowy zlecenia między kierownikiem zespołu a adwokatem emerytem, której przedmiotem mogą być czynności organizacyjne w kancelarii zespołu,
- 3) zawieranie umowy o pracę między kierownikiem zespołu a adwokatem emerytem na stanowisku organizacyjnym w zespole w niepełnym wymiarze godzin.

Wynagrodzenie adwokata emeryta za wykonanie zlecenia i za prace opisane wyżej w pkt 2 i 3 obciąża rachunek kosztów zespołu.

II

Naczelna Rada Adwokacka zaleca okręgowym radom adwokackim roztoczenie stałej i pełnej opieki socjalnej nad adwokatami emerytami danej izby adwokackiej.

Proponuje się przykładowo następujące formy współpracy okręgowych rad adwokackich z adwokatami emerytami:

- 1) powoływanie adwokatów emerytów do udziału w działalności samorządowej w zakresie:
 - opinowania aktów legislacyjnych i opracowań dotyczących stosowania prawa,
 - szkolenia aplikantów adwokackich i doskonalenia zawodowego adwokatów,
 - czynności zespołów wizytacyjnych,
 - prac w komisjach i innych gremiach okręgowych rad adwokackich,
- 2) zatrudnianie w miarę potrzeby jako kierowników biur, pełnomocników bądź administratorów adwokackich ośrodków wypoczynkowych itp.

III

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

2.

Uchwała Nr 2/VII
Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 17 marca 1985 r.
w sprawie regulaminu zasad i trybu wyboru delegata
do okręgowej rady adwokackiej

Na podstawie przepisu art. 38 ust. 3 prawa o adwokaturze (Dz. U. z 1982 r. Nr 16, poz. 124) stanowi się, co następuje:

§ 1

W razie niewybrania do okręgowej rady adwokackiej przedstawiciela województwa wchodzącego w skład izby dziekan zarządza w terminie 3-tygodniowym zwo-

łanie zgromadzenia wyborczego adwokatów wpisanych na listę z siedzibą w danym województwie w celu wyboru delegata tej izby.

§ 2

Do przebiegu zgromadzenia wyborczego stosuje się odpowiednio przepisy regulaminu w sprawie zasad zwoływania, organizacji i przebiegu obrad zgromadzeń okręgowych izb adwokackich oraz Krajowego Zjazdu Adwokatury, a także trybu wyborów do organów izb adwokackich i organów adwokatury uchwalonego przez Krajowy Zjazd Adwokatury w dniu 1.X.1983 r. ze zmianami wynikającymi z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20.X.1984 r., wydanego w sprawie I PA/84.

§ 3

Na tym zgromadzeniu — bez względu na liczbę obecnych — dokonuje się wyboru delegata danego województwa do okręgowej rady adwokackiej.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem uchwalenia.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

GŁOSA do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 1984 r. III PZP 62/83 *

Teza głosowanej uchwały ma brzmienie następujące:

1. Członek rady pracowniczej przewidzianej w art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 16.IX.1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214) nie podlega ochronie przewidzianej w art. 39 pkt 1 k.p.

II. Zasięgnięcie opinii rady pracowniczej w sprawach rozwiązywania stosunku pracy (§ 5 rozp. RM z dnia 8.XI.1982 r. w sprawach zasad współdziałania kierowników urzędów państwo-

wych z radami pracowniczymi — Dz. U. Nr 39, poz. 261) powinno nastąpić przed złożeniem oświadczenia przez zakład pracy w sprawie rozwiązania stosunku pracy. W stosunku do urzędników państwowych wymienionych w art. 39 wymienionej ustawy uchybienie powyższemu obowiązkowi stanowi naruszenie przepisów o wypowiedzeniu umów o pracę w rozumieniu art. 46 k.p.

Głosowana uchwała zasługuje na omówienie, ponieważ stanowi kolejną w ciągu krótkiego czasu podstawę do

wymiany poglądów na temat potrzeby dostosowania przepisów kodeksu pracy do zmienionej sytuacji społecznej,

* Pełny tekst uchwały wraz z uzasadnieniem opublikowany został w OSNCP nr 9/1984, poz. 151.